

tydning for behandlingen af en verserende sag, i forholdet mellem forskellige enheder inden for samme myndighed. Til illustration henvises til F.O.B. 1966 side 43, jfr. F.O.B. 1967 side 16, (om fængselsfunktionærens tavshedspligt vedrørende det under de indsatte gruppemøder passerede) og F.O.B. 1975 side 466 (refereret i Juristen og Økonomen 1977 side 295 f.).

I forvaltningspraksis er en sådan gensidig bistand med tilvejebringelsen af det fornødne faktiske afgørelsesgrundlag i verserende sager imidlertid ikke begrænset til forholdet mellem forskellige enheder inden for samme myndighed. Undertiden er det positivt foreskrevet, at en forvaltningsmyndighed har pligt til at stille oplysninger til rådighed for en anden forvaltningsmyndighed til brug for denne anden myndigheds sagsbehandling, ligesom det formentlig følger af det administrative over-/underordningsforhold, at den underordnede myndighed som udgangspunkt må anses for forpligtet til efter begæring at stille oplysninger, som myndigheden er i besiddelse af, og som er af betydning for den overordnede myndigheds sagsbehandling, til rådighed for denne, jfr. således *Carl Aage Nørgaard*, a.st. side 90 f. Også bortset fra sådanne tilfælde, hvor en forvaltningsmyndighed er eller må anses for forpligtet til at medvirke til en anden myndigheds sagsforberedelse, bistår de forskellige forvaltningsmyndigheder imidlertid indbyrdes hinanden med tilvejebringelsen af det fornødne faktiske afgørelsesgrundlag i et sådant omfang, at praksis må siges at bygge på en forudsætning om, at en forvaltningsmyndighed som udgangspunkt må anses for berettiget til at imødekomme begæringer om udlevering af oplysninger, som er af betydning for varetagelsen af den rekvirerende myndigheds funktioner.

Disse almindelige principper for den administrative sagsforberedelse, der har udviklet sig i praksis, sammenfattes i den forvaltningsretlige litteratur i en fremhævelse af, at der for forvaltningsmyndighedernes sagsbehandling gælder en *undersøgelingsmaksime*: »Det påhviler dem selv, eventuelt ved indbyrdes Samvirken, undtagelsesvis med Bistand fra Domstolene, jfr. Rpl. § 1018, at fremskaffe fornødne Oplysninger om de foreliggende Sager eller dog at foranledige, at private, navnlig Parterne, yder Medvirken til Sagens Oplysning. Det er endvidere Forvaltningsmyndighedernes Pligt at sørge for, at de

fornødne Oplysninger skaffes til Veje paa den mest hensigtsmæssige og mindst tidsspildende Maade, . . . «. *Poul Andersen*: Dansk Forvaltningsret (5. udg. 1965) side 336; se også *Bent Christensen*: Nævn og Råd (1958) side 354 ff.; *Jørgen Mathiasen*, Juridisk Grundbog I side 236 og *Carl Aage Nørgaard*, a.st. side 81 f.

Fortolkningen af lovgivningens almindelige regler om tavshedspligt for den, der virker i offentlig tjeneste eller hverv, kan ikke ske uafhængigt af denne faste tradition. De almindelige principper for forvaltningens sagsbehandling, der sammenfattes under betegnelsen undersøgelsesmaksimen, må indgå i fortolkningen af, hvad der nærmere ligger i beskrivelsen af gerningsindholdet efter disse bestemmelser som en »røbelse« – en videregivelse til uvedkommende – af oplysninger, der er undergivet tavshedspligt.

På baggrund af det anførte er det justitsministeriets opfattelse, at en anden forvaltningsmyndighed, for så vidt angår udveksling af oplysninger mellem forvaltningsmyndigheder indbyrdes, i almindelighed ikke kan anses som »uvedkommende«, når oplysningen indhentes som led i varetagelsen af den rekvirerende myndigheds funktioner.

Spørgsmålet har i de senere år været drøftet i nogle tidsskriftartikler. I en afhandling om retlige problemer i forbindelse med adgang til datalagre, *Juristen* 1970, side 221 ff. har *Mogens Kokvedgaard* således bl. a. givet udtryk for den opfattelse, ». . . at en offentlig myndighed normalt har fri access til de data, der indehaves af en anden offentlig myndighed«, jfr. herved også *Betænkning om Offentlige Registre* (nr. 767/1976) side 50. Der kan endvidere henvises til en afhandling om retssikkerhed og offentlig databenyttelse, N.a.T. 1972 side 141 ff., hvor *Ole Krarup* kritiserer den herskende opfattelse, men som samtidig synes at forudsætte, at de almindelige regler om tavshedspligt efter gældende ret i det mindste kun kan tillægges begrænset betydning for dette forhold. Det forekommer, at der fastsættes særlige regler, der begrænser en forvaltningsmyndigheds adgang til at udlevere oplysninger til brug for andre forvaltningsmyndigheders sagsbehandling. Som et praktisk vigtigt eksempel herpå kan nævnes justitsministeriets cirkulære nr. 273 af 5. december 1962 om strafferegistre og kriminalstatistik m. v., med senere ændringer.